Julius Zeyer

český básník, prozaik a dramatik

* 26. 4. 1841 Praha, + 29. 1. 1901 tamtéž

Zeyer, syn z pražské měšťanské rodiny, patří spolu s J. V. Sládkem a J. Vrchlickým k představitelům proudu lumírovců v české literatuře. Zejména s Vrchlickým ho spojoval umělecký program i osobní přátelství, třebaže se časem jejich dráhy rozešly.

Rodiči byl Zeyer určen k obchodní dráze, studoval proto na německé reálce a technice v Praze. Studium však nedokončil, věnoval se soukromému studiu jazyků a literatury a také hodně cestoval po celé Evropě. Nespokojený s tehdejší bázlivou měšťáckou společností vyzdvihoval ve svých knihách svobodymilovné hrdiny schopné velkých citů, věrnosti a obětavě bojující proti zlu. Podněty pro prózu i poezii hledal v dávné minulosti různých národů včetně exotického Orientu. Zároveň tak přinášel do naší literatury podněty z dalších kulturních oblastí. Svou podstatou byl romantik, a třebaže se v jeho době už český literární život od romantiky odpoutával a Zeyer stál takřka osamocen, stal se jedním z nejoblíbenějších a nejčtenějších autorů.

Z poezie patří k nejznámějším epický cyklus Vyšehrad, z dramatických děl báchorka na motivy slovenské pohádky Radúz a Mahulena (zhudebněná také J. Sukem jako melodram), vrcholným prozaickým dílem se pak stal román Jan Maria Plojhar.

Zdroj: http://www.libri.cz/databaze/kalendarium/